

מונולוג של אחות



שלום, אני אחות ושמי שולה. שמתם לב? אמרתי אחות לפני שולה — זה יצא לי כך ללא כוונה. אני רגילה כל כך להיענות לקריאות, „אחות! אחות!“ עד כי לפעמים אני חושבת על עצמי קודם כל בשם התואר שלי — „האחות שולה“.

לא תמיד היה כך. כשגמרתי את השמינית הייתי פשוט שולי, ועמדת בני אותן בעיות הניצבות בפני כל נערה בוגרת תיכון. מה הלאה? לאן לפנות? להתגייס מיד לצבא? אולי לעתודה אקדמאית? אולי להוראה בספר? למען האמת, ההוראה לא משכה אותי כל כך. לצבא? ככה סתם בלי שום הכשרה מוקדמת? פירוש הדבר להיות רק עוד טוראית נוספת בשורה של טוראיות. אם כן, ללכת לעתודה. כן — אבל מה ללמוד? רציתי מקצוע... רציתי לימודים מעניינים... רציתי ללמוד בחברה נחמדה... וכמובן, מקצוע שאוכל להשתמש בו בזמן שירותי הצבאי. ההתלבטויות היו רבות, ואת ההחלטה אתם כבר יודעים. אחות — מקצוע שענה על כל דרישותי, ועל הרבה יותר, כי אז עוד לא ידעתי ולא הערכתי את כל המשמעותיות הנובעות מארבע אותיות אלה הפשוטות לכאורה **אחות**.

אחרי ההחלטה החלו העניינים להתגלגל: יום ההרשמה — והספקות יום פתיחת הלימודים — ההכרזות החזרות היום בו לבשתי מדי תלמידה לראשונה — ההתרגשות של אמא וכל השכונה.

יום סיום הלימודים וקבלת התעודה — הגאוונה הוסיפה לפחות 5 סמ' לקומתי.

ובין התאריכים האלה שלוש שנות לימוד בבית הספר לאחיות מוס' מכות (אגב, ללא תשלום שכר לימוד) לימודים — קשים אבל מעניינים נים ההפליא. עבודה — לעתים מפרכת, אבל בסופה תמיד סיפוק. כל זה היה אז... בינתיים עברו מספר שנים, עם סיום הלימודים התגייסתי לצבא כקצינה, השתלמתי בחדר ניתוח וכעת אני נשואה ואם לשני ילדים ולכן עובדת במשרה חלקית. כפי שאתם רואים אני כבר „מיושבת בדעתי“ ולא מסתכלת על העולם באותן עיניים „רומנטיות“ כבעבר, ובכל זאת בכל פעם כשאני רואה חולה עומד על רגליו ועוזב את בית החולים שלא על מנת לחזור אליו — אני מתרגשת מחדש כמו ביום הראשון. יש לי לא רק אפשרויות קידום ותנאים סוציאליים טובים, אלא גם הזכות לתרום לזולת בעבודה יום יומית.

לפרטים נוספים ולהרשמה פני אל ביה"ס לאחיות ליד:

- * המרכז הרפואי סורוקה בנגב, באר-שבע, טל. 2111-057
- * בית החולים „קפלן“, רחובות, טל. 03-950244
- * „דינה“, ליד ביה"ח בילינסון, פתח-תקוה, טל. 03-909028
- * בית החולים „השרון“, פתח-תקוה, טל. 03-907575
- * בית החולים המרכזי לעמק, עפולה, טל. 065-23061
- * בית החולים מאיר, כפר-סבא, טל. 03-923317



קופת חולים

של הסתדרות הכללית של הטובדים בארץ-ישראל

במדינה

העם

שלושה ארמונות

שלושה גורלות

שלושה בתי-מזון

מספרים את הקלדה

הרובצת על המרחב

כאשר ניבנו שלושת הארמונות, הם סימלו את שליטת בריטניה במזרח-התיכון. חברה בריטית החליטה לבנות שלושה בתי-מלון בשלושת מרכזי השלטון הזה: ירושלים, קאהיר וניקוסיה. אדריכל בריטי הכין תוכנית אחת, וזו בוצעה בכל המקומות. כך קמו שלושה בניינים, הוהים לגמרי: מלון המלך דויד בירושלים, מלון שפארד בקאהיר ומלון ארמון לדרה בניקוסיה.

ירושלים וקאהיר. שלושה הבניינים נגפרו בגורלו של המרחב הסוער. תחילה בא תורו של מלון המלך דויד. באחד מאגפיו שכנו משרדיו של המזכיר הראשי של ממשלת המנדאט. חולליה של אצ"ל הגניבה כדחלב מלא חומר-נפץ ל-

פוליטית של זאב שרף, מי שהיה שר-השיכון בממשלת האחרונה. שרף (68), יליד בוקובינה, לא היה מעולם עסקן פוליטי. הוא פקיד-הציבור היחידי, בתולדות ממשלת ישראל, שהפך מעובד-המדינה לשר בממשלה. לא היה זה כלי-כך בזכות כישוריו האישיים כמו בזכות החסות שגפרשה עליו — חסותה של גולדה מאיר. שרף, לשעבר מזכיר הפועל, שהפך למוזכר המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית ואחר-כך למוזכר הממשלה, היה אחד מידידיה הקרובים של גולדה. באמצע שנות השישים, כאשר נדמה היה כי גם גולדה מאיר הגיעה לסוף דרכה הציבורית, נותר שרף אחד הבודדים ששמרו לה אמונים, ביקר אצלה בקביעות ואירח אותה בביתו בירושלים. גולדה לא שכחה לו חסד זה, כאשר פרש פנחס ספיר ב-1969 ממישרד-האוצר, כדי לארגן את מע-



יו"ר שרף

מישטר של תפוז



שר עופר

מישטר של חשבון

רכת הבחירות של מפלגת העבודה, מינתה אותו גולדה כשר-האוצר תחתיה. בתפקידו זה התגלה שרף ככישלון מוחלט. גם בתפקידיו הבאים בממשלותיה של גולדה, וכשר-המיסטר והתעשייה וכשר-השיכון, הצליח שרף לקומם נגדו כמעט את כל שרי הממשלה ואת העסקונה המפתית.

שערוריית ההקפאה. אחד האישים הגדולים שקנה לו שרף היה אברהם עופר, מי שהיה מנכ"ל שיכון עובדים. היחסים בין עופר ושרף היו מתוחים תמיד. אולם הגיעו לירי משבר גלוי ב-1972, כי אשר עופר, שרצה לרשת את שרף כשר-השיכון, יצא נגדו בהתקפה חזיתית.

היה זה עופר, שפוצץ באותה שנה את שערוריית הקפאת הדירות בידי משרד-השיכון. הוא גילה כי משרד-השיכון מחזיק 51 אלף דירות ריקות מוכנות, אינו מציע אותן למכירה למרות המחסור בדיירות בשוק, כדי לגרום לעליית מחירי הדיירות, שהייתה מבוססת אז על תנאי ההתייצב והביקוש בשוק הדירות.

עופר לא היסס להופיע או אישית בטלוויזיה, להצביע על שכונות שלימות בירושלים שניבנו על-ידי שיכון עובדים עבור משרד-השיכון, ונותרו ריקות, בגלל מדיניותו של שרף. כאשר פורסם או בדידים מיסמך של בנק ישראל, שהאשים את שרף ישירות באחריות לעליית מחירי הדיירות, התעוררה סערה בממשלה.

פינחס ספיר תקף את שרף בחריפות. עופר ושרף הפסיקו לדבר זה עם זה חזמיה של גולדה על עופר, על מה שעולל לבן-החסות, בעלה בה השחית. היה ברור כי כל עוד תעמוד גולדה בראש הממשלה, לא יזכה עופר להימנות עם השרים.

רביץ רוצה שקט. גולדה סולקה, ועימה סולק גם שרף. אולם בעוד שלגולי דה לא נותרה כל מישרה ציבורית, היא דאגה להבטיח לשרף את מישרת יו"ר מועצת המנהלים של בנק טפחות, הבנק הרישמי למשכנתאות, תפקיד שקנה לו משכורת שמנה, מכוננת צמודה, נסיעות לחו"ל ומעמד ציבורי.

מאחר שעופר ירש בינתיים את שרף כשר-השיכון, היה ברור כי לאור היחסים המתוחים ביניהם, ולאור העובדה שעופר הגדיר לא פעם את שרף כ„מנהבל“, לא (המשך בעמוד 17)

הממשלה

העין הפקוחה

של האחיות הזקנה

הפחד מפני גודרה

רודף את

שרי ממשלת רבין

פרישתה של גולדה מאיר מראשות הממשלה סימנה גם את קץ הקאריירה ה-